

Postanowienie z dnia 10 czerwca 2005 r.

II UZ 37/05

Weryfikacja wartości przedmiotu zaskarżenia jako przesłanki dopuszczalności kasacji (art. 392¹ § 1 k.p.c.) nie obejmuje oceny zasadności roszczenia.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 czerwca 2005 r. sprawy z wniosku Macieja Z. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w G. z udziałem Towarzystwa Ubezpieczeń i Asekuracji W. SA Oddział K.-P. w T. o jednorazowe odszkodowanie, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu z dnia 24 marca 2005 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e

Postanowieniem z dnia 24 marca 2005 r. Sąd Okręgowy w Toruniu odrzucił kasację wnioskodawcy Macieja Z. od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 7 grudnia 2004 r.

Zarządzeniem z dnia 28 lutego 2005 r. pełnomocnik wnioskodawcy został wezwany do uzupełnienia braków formalnych kasacji przez podanie wartości przedmiotu zaskarżenia oraz sposobu jego wyliczenia. Realizując to wezwanie pełnomocnik wnioskodawcy w piśmie z dnia 14 marca 2005 r. określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę trzydziestu tysięcy złotych. Wskazując zaś sposób wyliczenia tej kwoty, pełnomocnik wnioskodawcy wyjaśnił, że składają się na nią poniesione koszty leczenia urazów wynikłych z wypadku przy pracy. Według Sądu Okręgowego pomimo tego, że wnioskodawca formalnie uczynił zadość wezwaniu Sądu do usunięcia braków kasacji, to jednak wskazana przez niego kwota nie stanowi określenia rze-

czywistego żądania wnioskodawcy. Rozpatrywana sprawa dotyczyła bowiem jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy przyznawanego na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy przyznawanego na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.). Przepisy powyższej ustawy wartość odszkodowania uzależniają od procentowego uszczerbku na zdrowiu, a nie od rzeczywiście poniesionych szkód materialnych (np. kosztów leczenia). Procentowy stopień uszczerbku na zdrowiu jest ustalany na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. Nr 234, poz. 1974 ze zm.). Wnioskodawca był zatem - według Sądu - zobowiązany do wskazania takiej wartości przedmiotu zaskarżenia, która uwzględniałaby zasady odszkodowania ustalone odpowiednio do stopnia uszczerbku na zdrowiu i powinien wskazać wyliczenia na podstawie powołanego wyżej rozporządzenia. Wskazanie przez wnioskodawcę kwoty, która zdaniem Sądu nie stanowi wartości przedmiotu zaskarżenia, nie stanowi uzupełnienia braków formalnych kasacji i dlatego na podstawie art. 393⁵ § 2 k.p.c. kasacja została odrzucona.

W zażaleniu wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia zarzucając naruszenie art. 393⁵ k.p.c. Zdaniem skarżącego na podstawie przepisów wskazanego w postanowieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. lekarz orzecznik ustala w procentach stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Natomiast wnioskodawca dotychczas nie został skierowany na odpowiednie badania w celu określenia procentowego stopnia uszczerbku na zdrowiu. Wobec tego musiał on określić wartość swojego żądania szacunkowo według własnej a nie medycznej wiedzy i na podstawie przesłanek, które uznaje za istotne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wynikający z zażalenia problem dotyczy zasadności zastosowania art. 393⁵ § 2 k.p.c. do ustalonego stanu faktycznego, który - według oceny zawartej w zaskarżonym postanowieniu - stanowi sytuację nieusunięcia wady kasacji dotyczącej braku w

niej oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Nie ulega wątpliwości, że chodziło o wymaganie warunku formalnego kasacji, określonego w art. 393³ § 2 k.p.c., którego niezachowanie podlegało usunięciu w procedurze przewidzianej dla usuwania wad formalnych pisma procesowego (por. art. 130 § 1 k.p.c.) z modyfikacją konsekwencji niezupelnienia braku w wyznaczonym terminie, wynikającą z art. 393⁵ k.p.c.

Jeżeli na skutek odpowiedniego wezwania skarżący w wyznaczonym do tego terminie oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia, to z punktu widzenia aspektów formalnych kasacji, a te tylko powinny być brane pod uwagę przy rozpatrywaniu przedmiotowej kwestii, kasacja spełniała warunek formalny określony w art. 393³ § 2 k.p.c. - zawierała już bowiem wymagane oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Inną kwestią, nie dotyczącą procedury usuwania braku warunku formalnego, jest weryfikacja przez sąd oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Taka potrzeba wyjaśnienia może wynikać z kontroli przesłanek dopuszczalności kasacji w sprawach o prawa majątkowe (art. 392¹ § 1 k.p.c.), przy odpowiednim wykorzystaniu środków sprawdzenia wartości przedmiotu sporu określonych w art. 25 § 1 k.p.c. (por. też art. 391 § 1 k.p.c.). W rozważanym przypadku Sąd drugiej instancji wyszedł poza zakres oceny kasacji z punktu widzenia zachowania przez nią warunku formalnego, lecz podjął „merytoryczną” ocenę weryfikacyjną oznaczonej w kasacji wartości zaskarżenia, przy czym nie był w tej ocenie konsekwentny, skoro nie zweryfikował podanej wartości zaskarżenia z punktu widzenia przesłanek dopuszczalności kasacji określonych w art. 392 § 1 k.p.c. Ze względu na przyjęty w zaskarżonym postanowieniu kierunek weryfikacji oznaczonej przez skarżącego wartości przedmiotu zaskarżenia należy koniecznie zwrócić uwagę na budzące zastrzeżenia przesłanki tej weryfikacji. Wartość przedmiotu sporu i pochodna od niego wartość przedmiotu zaskarżenia kasacją zależy od dochodzonego w sprawie roszczenia, to jest od tego czego domaga się strona (por. art. 19 § 1 i § 2 k.p.c.). Konsekwentnie do tego, sprawdzenie przez Sąd wartości przedmiotu sporu i przedmiotu zaskarżenia nie może polegać na ocenie zasadności dochodzonego roszczenia.

Z powyższych przyczyn, uznając zasadność zażalenia Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

=====